

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy
o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych**

Opiniowana ustawa została uchwalona, z przedłożenia rządowego, w dniu 12 stycznia 2007 roku na 32 posiedzeniu Sejmu.

Wprowadza ona zmiany w obowiązującej od dnia 27 października 2006 roku ustawie o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych.

Pierwsza ze zmian dotyczy przepisów określających zasady wynagradzania i określa, że regulacje ustawy nowelizowanej (art. 17 ust. 2–5) nie mają zastosowania do osób zajmujących wysokie stanowiska państwowe, których warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą określają odrębne przepisy.

Druga zmiana uzupełnia ustawę o przepis, który będzie stanowił podstawę prawną do przyznania dodatkowego wynagrodzenia rocznego wojewódzkim lekarzom weterynarii i ich zastępcom oraz kierownikom państwowych jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwych ministrów i ich zastępców. Przepis ten będzie dotyczył m.in. szefów: Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych, Polskiej Organizacji Turystycznej, Polskiego Centrum Akredytacji i Urzędu Dozoru Technicznego.

Ostatnia zmiana wydłuża do dnia 31 grudnia 2007 roku okres stosowania dotychczasowych przepisów w zakresie ustalania wynagrodzeń osób zajmujących wysokie stanowiska państwowe oraz wynagrodzeń przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i członków Rady Służby Publicznej.

Opiniowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu dotyczącego dodatkowego wynagrodzenia rocznego. Ma on wejść w życie z dniem ogłoszenia z mocą wsteczną od dnia 27 października 2006 roku. Jak wynika z uzasadnienia do projektu rządowego ustawy (druk sejmowy nr 1248) takie rozwiązanie nie narusza art. 5 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Twierdzenie to jest zgodne z obowiązującym stanem prawnym, ponieważ artykuł

ten dopuszcza możliwość nadania aktowi normatywnemu wstecznej mocy obowiązującej, jeżeli zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie. Należy jednak zwrócić uwagę, że fundamentalnym aktem prawnym, na podstawie którego powinna być dokonywana każdorazowa ocena dopuszczalności tego rodzaju rozwiązania, jest Konstytucja RP.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego (np. orzeczenie z 29 stycznia 1992 roku, K. 15/91 i wyrok z 7 maja 2001 roku, K. 19/00) zasada niedziałania prawa wstecz, chociaż niewypowiedziana *expressis verbis* w Konstytucji RP, stanowi istotny składnik zasady zaufania obywateli do państwa, wywodzącej się z zasady demokratycznego państwa prawnego, proklamowanej przez art. 2 Konstytucji RP. Ustawa działa z mocą wsteczną, kiedy początek jej stosowania pod względem czasowym ustalony został na moment wcześniejszy, aniżeli ustawa stała się obowiązująca (została nie tylko uchwalona lecz także prawidłowo ogłoszona w organie publikacyjnym). Jej treścią jest zakaz nadawania mocy wstecznej przepisom. Uznając tę zasadę za podstawę porządku prawnego, Trybunał Konstytucyjny nie wyklucza jednak dopuszczalności odstąpienia od tej zasady w szczególnych okolicznościach, gdy przemawia za tym inna zasada prawnokonstytucyjna, np. sprawiedliwości społecznej.

Oprac. Agata Karwowska-Sokołowska